

bul

1987

René Dessing

Leeftijd: 55 (geboren op 3 maart 1956)

Beroep: Kunsthistoricus en voorzitter van de Stichting Themajaar Historische Buitenplaatsen 2012

Studie: Kunstgeschiedenis

Afgestudeerd: 1987

Docent: 'Kees Peters, hoogleraar bouwkunde. Ik heb slechts een serie colleges bij hem gevolgd, maar vond hem buitengewoon inspirerend. Daarnaast heeft mijn studie inhoud gekregen door Hessel Miedema, docent kunstgeschiedenis nieuwe tijd. Hij eiste inzet en aandacht van zijn studenten en was later ook mijn afstudeerbegeleider.'

UvA-plek: 'Het Kunsthistorisch Instituut aan de Johannes Vermeerstraat, dat bestond uit twee gebouwen; een college-dependance en een oude villa met een rommelige koffiekamer, bibliotheek en wat lokalen. Het zat allemaal veel te dicht op elkaar, maar was tegelijkertijd heel eigen.'

Café: 'Het was de tijd waarin iedereen naar Wildschut en dat soort cafés ging, dus daar kwam ik ook.'

Afknapper: 'De universiteit deed toen, in tegenstelling tot nu, nauwelijks zijn best om studenten aan zich te binden of te motiveren.'

Het genoeg van het buiten zijn

foto Bob Bronshoff

Hij studeerde kunstgeschiedenis en werd bewoner en promotor van cultureel erfgoed: **René Dessing**.

Julie de Graaf

Van jongs af aan heb ik van klassieke muziek en kunst gehouden. Ik was negen toen ik mijn eerste abonnement kreeg op Openbaar Kunstbezit, een radioprogramma waar telkens een kunstwerk werd besproken en de abonnees daar vooraf een reproductie van kregen opgestuurd. Ik heb altijd de behoefte gevoeld om mijn bestaan te verrijken met schoonheid. Zonder schoonheid in mijn directe omgeving word ik ongelukkig. Met die achtergrond was het bijna logisch om kunstgeschiedenis te gaan studeren. Al heb ik naderhand weleens spijt gehad dat ik niet gewoon geschiedenis ben gaan

studeren. Ik heb een grote interesse in het verleden en die werd bij kunstgeschiedenis maar weinig gevoeld. Toen ik in het laatste jaar van mijn studie zat, was er een medestudente die doodleuk in een werkgroep vroeg wat de Inquisitie nu eigenlijk was. Daar had ze pas die week voor het eerst van gehoord! In dit voorval schuilt meteen mijn kritiek op de studie: er waren mensen die zonder enige historische kennis konden afstuderen. Terwijl je natuurlijk buitengewoon gehandicapt bent als je kunstgeschiedenis studeert en volkomen blanco bent wat betreft de historische context. Na mijn afstuderen heb ik twintig jaar lang cultureel organisatiebureau Artifex

gehad, waarmee ik in essentie de vruchten van alles wat ik aan de universiteit had geleerd, met grote groepen deelde. Sowieso loopt het delen van schoonheid en het delen van kennis als een rode draad door mijn leven. Grappig genoeg is dat terug te leiden naar een crisis die ik meemaakte tijdens mijn studententijd, bij het voorbereiden van een ingewikkeld architectuurtentamen. Ik had het helemaal gehad met alle jaartallen, plaatsnamen en stijlen van verschillende Engelse kathedralen; ik was volledig de weg kwijt en zag niet hoe ik dat tentamen ooit zou halen. Om toch studiepunten voor het vak te halen, stelde ik mijn docent voor om een aantal architectuurexcursies te gaan organiseren. Uiteindelijk heb ik dat jaar geen tentamen gedaan, maar samen met een studiegenoot rondleidingen georganiseerd in het Scheepvaarthuis, het Paleis op de Dam, gebouw De Bazel en het World Trade Center. Het organiseren ging mij makkelijk af en bovendien vond ik het heel leuk om mensen in aanraking

te brengen met bijzondere werken. Diezelfde twee aspecten komen nu samen in mijn werk als voorzitter van de Stichting Themajaar Historische Buitenplaatsen 2012. Buitenplaatsen zijn monumentale complexen waarin bebouwing en historisch groen samengaan, die specifiek dienden om het genoeg van het buiten zijn te ervaren. Deze plaatsen belichamen een rijke geschiedenis: driehonderd jaar lang trokken veel stedelingen in de zomer van de binnenstad naar dit soort buitenplaatsen. Van de zesduizend buitenplaatsen die ons land ooit telde, zijn er nu nog maar zeshonderd over. Het themajaar vraagt aandacht voor het behoud en beheer van dit waardevolle culturele erfgoed. Ik heb het geluk sinds enkele jaren samen met mijn partner Wim Dröge de buitenplaats Huis te Manpad uit 1632 te bewonen en ben aangestoken door het buitenplaatsvirus: als je er eenmaal mee in aanraking bent gekomen, dan wil je deze plekken graag onder de aandacht brengen. ■■■